

1 Το σχολείο στο Πάλοκασκι εξακολουθούσε να φαίνεται απίστευτα μεγάλο. Η Μία περίμενε ότι θα είχε συρρικνωθεί, όπως και όλα όσα σχετίζονταν με την παιδική της ηλικία. Η άγρια ζούγκλα δίπλα στο προαύλιο, εκεί όπου έπαιζαν τη δεκαετία του '80, ήταν σήμερα ένα γελοία μικρό πάρκο. Το κτίριο του σχολείου όμως φάνηκε στην τριανταεφτάχρονη γυναίκα εξίσου μεγάλο και τρομακτικό όπως και τότε. Εντάξει, το προαύλιο ήταν μικρότερο. Και οι κάδοι των σκουπιδιών. Πίστευαν στ' αλήθεια ότι εκεί πίσω μπορούσαν να κρυφτούν από τα βλέμματα των καθηγητών όποτε ήθελαν να καπνίσουν κρυφά ή να φιληθούν;

Η πόρτα έκλεισε με τον ίδιο δυνατό θόρυβο που έκανε και παλιά. Η Μία άθελά της θυμήθηκε το χάος που προκαλούσαν οι εκατοντάδες μαθητές όταν ξεχύνονταν από τις αίθουσες για το διάλειμμα. Τώρα η πόρτα αντήχησε στους άδειους διαδρόμους· κατά τ' άλλα δεν ακουγόταν τίποτα. Όχι, κάτι ακουγόταν πολύ σιγανά: ο θόρυβος ενός ελικόπτερου από μακριά. Ήταν η τελευταία μέρα των διακοπών. Αύριο το κτίριο θα πλημμύριζε από άκεφους μαθητές.

Κατευθύνθηκε προς το γραφείο των καθηγητών. Προς τα κει τουλάχιστον που βρισκόταν πριν από είκοσι χρόνια. Να το αποκαλούσαν άραγε ακόμα *γραφείο καθηγητών*; Η Φυσική Ιστορία λεγόταν πλέον Βιολογία και η Χειροτεχνία λεγόταν Καλλιτεχνικά.

Οι διάδρομοι φαίνονταν διαφορετικοί. Στους τοίχους υπήρχαν ντουλάπια με μεταλλικές πόρτες που κλείδωναν,

όπως στις αμερικάνικες νεανικές σειρές. Στα εφηβικά της χρόνια οι μαθητές έβαζαν ακόμα τα βιβλία τους σε σακίδια πλάτης. Αλλά και τα φώτα οροφής, όπως και τα τεράστια μοδάτα μαξιλάρια, ήταν καινούργια. Τότε κάθονταν στο κρύο πάτωμα ή σε ξύλινα παγκάκια, που οι μαθητές της προηγούμενης χρονιάς τα είχαν διακοσμήσει με απαίσιες ζωγραφιές.

Πού βρέθηκαν άραγε τα χρήματα γι' αυτές τις αγορές; Αφού δήθεν δεν είχαν ούτε καν για καινούργια βιβλία, για να μη μιλήσουμε για νέο διδακτικό προσωπικό.

Η Μία ήταν πάλι μούσκεμα στον ιδρώτα κι επιβράδυνε το βήμα της. Δύο φορές έκανε ντους το πρωί, μία φορά μόλις σηκώθηκε κι άλλη μία μετά τον καφέ. Ο Αύγουστος ήταν σε ολόκληρη τη χώρα ελεεινά αποπνικτικός. Τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων μιλούσαν για το πιο ζεστό καλοκαίρι των τελευταίων δεκαετιών, ωστόσο και τα προηγούμενα καλοκαίρια είχαν φανεί στη Μία εξαιρετικά ζεστά. Με αυτές τις θερμοκρασίες προτιμούσε να φοράει τζιν σορτσάκι. Όσο πιο κοντό τόσο το καλύτερο.

Οι έφηβοι του σχολείου του Πάλοκασκι θα συμφωνούσαν σίγουρα μαζί της, γιατί τα λεπτά, μακριά της πόδια, που για να τα αποκτήσει δεν είχε κοπιάσει ποτέ και σε κανένα γυμναστήριο, προκαλούσαν πάντα αίσθηση. Ακόμα και στις γυναίκες. Εκείνο το πρωί πάντως αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι θα ήταν μεν πολύ άνετο ένα κοντό παντελόνι, θα μπορούσε όμως να δημιουργήσει και ιδιαίτερα δυσάρεστη εντύπωση: Άλλη μία αξιοθρήνητη σαραντάρα που το μόνο της ενδιαφέρον είναι η καθιερωμένη βραδιά στο μπαρ άπαξ εβδομαδιαίως υπό τα επιδοκιμαστικά βλέμματα των μπιρό-

βίων. Τελικά φόρεσε ένα τζιν παντελόνι κι από πάνω ένα τοπ και μπλέιζερ – έστω κι αν έτσι κινδύνευε να πέσει κάτω το μεσημέρι από θερμοπληξία.

Το γραφείο των καθηγητών βρισκόταν ακόμα στο ίδιο μέρος όπως και παλιά. Από συνήθεια ετοιμάστηκε να χτυπήσει την πόρτα, όταν θυμήθηκε ότι τώρα ήταν κι εκείνη καθηγήτρια. Έστριψε το πόμολο και η πόρτα των μυστηρίων άνοιξε. Χαμογέλασε στη σκέψη ότι εξακολουθούσε να θεωρεί δεδομένο πως θα την περίμεναν αδυσώπητες ίντριγκες. Και χαμογέλασε ακόμα πιο πλατιά όταν είδε ότι το δωμάτιο ήταν άδειο. Δεν την περίμενε κανείς. Πού ήταν οι συνάδελφοί της; Να είχε μπερδέψει τις ημερομηνίες;

Ίσως τελικά ήταν λάθος που είχε κάνει αίτηση για αυτή τη θέση στο παλιό της σχολείο. Ένωσε τον ιδρώτα να κυλάει στην πλάτη της. Ένα τρίτο ντους θα ήταν τώρα ό,τι έπρεπε.

Τα τελευταία χρόνια η Μία δούλευε ως εκπαιδεύτρια στην αστυνομία του Ελσίνκι και είχε δημιουργήσει μια μονάδα υπεύθυνη για τη διερεύνηση των μέσων κοινωνικής δικτύωσης. Με αυτή την ιδιότητά της εμφανιζόταν πολύ συχνά στην τηλεόραση και, καλώς ή κακώς, είχε αποκτήσει κάποιο βαθμό αναγνωρισιμότητας. Ήταν η λεγόμενη διαδικτυακή κατάσκοπος ολόκληρης της χώρας και επομένως δεν μπορούσε να είναι αρεστή σε όλους. Έτσι στα δέκα χτυπήματα αναγνώρισης στον ώμο έρχονταν να προστεθούν και τουλάχιστον δύο επιθέσεις ή και δολοφονικές απειλές, και φυσικά αυτές ακριβώς είχαν σφηνωθεί στο μυαλό της.

Γινόταν όλο και πιο δύσκολο να κρατήσει την προσωπική της ζωή μακριά από τη δουλειά της. Κι επιπλέον της έλει-

πε η πραγματική επαφή με τα νέα παιδιά. Όταν άκουσε ότι στο παλιό της σχολείο προκηρύχθηκε η θέση της ειδικής παιδαγωγού, υπέβαλε αμέσως αίτηση. Υπολόγιζε ότι, με τα δύο πανεπιστημιακά πτυχία που είχε, οι πιθανότητες να την προσλάβουν ήταν πολλές.

Στην ατμόσφαιρα πλανιόταν η μυρωδιά του καφέ. Στο τραπέζι υπήρχε μια τεράστια χαρτοσακούλα με φρέσκα κρουασάν, που της θύμισαν ότι δεν είχε φάει τίποτα για πρωινό.

«Είναι κανείς εδώ;» ρώτησε δειλά.

Δεν πήρε απάντηση.

Θυμόταν ότι πίσω από το γραφείο των καθηγητών ήταν η μεγάλη αίθουσα συνεδριάσεων και το γραφείο της διευθύντριας. Δεν ήξερε αν έπρεπε πρώτα να ψάξει να βρει τους συναδέλφους της ή να φάει προηγουμένως κάτι. Η δεύτερη επιλογή ήταν δελεαστική, ωστόσο δε γνώριζε αν τα κρουασάν τα είχαν για αργότερα. Από την άλλη πάλι ήταν τόσο πολλά, ώστε για ένα πάνω ένα κάτω δε θα υπήρχε θέμα. Μόλις είχε πιάσει ένα στο χέρι της, όταν άνοιξε η πόρτα.

«Για δεξ, πιο νωρίς κι από μένα ήρθες! Πολλούς χαιρετισμούς από τη μαμά. Έχει στείλει στο σπίτι μας κάτι για σένα. Μπορείς να έρθεις να το πάρεις όποτε θέλεις».

Ο άντρας που εκείνη τη στιγμή έβγαζε λαχανιασμένος το ποδηλατικό του κράνος ήταν ο μικρός της αδελφός, ο Νίκε, ο οποίος δούλευε στο σχολείο του Πάλοκασκι ως σχολικός ψυχολόγος.

«Εντάξει, ευχαριστώ. Δε μου λες όμως, πού είναι οι άλλοι;»

«Σίγουρα δεν είμαστε οι πρώτοι που ήρθαν. Έλα, πάμε να δούμε».

Ο Νίκε κατευθύνθηκε προς την αίθουσα συνεδριάσεων και η Μία τον ακολούθησε. Κρατούσε το κρουασάν στο χέρι και ένιωθε πολύ ηλίθια.

Η αίθουσα συνεδριάσεων ήταν γεμάτη. Η Μία ένιωσε αμέσως ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Οι συνάδελφοί της έδειχναν ξεκούραστοι και μαυρισμένοι, μιλούσαν όμως χαμηλόφωνα και, σαφέστατα, δεν έλεγαν ιστορίες από τις διακοπές τους. Η διευθύντρια, μία ώριμη γυναίκα λίγο πριν από τη συνταξιοδότηση, κοιτούσε έξω από το παράθυρο με τα φρύδια ζαρωμένα.

«Ήταν τόσο χάλια οι διακοπές σας ή μήπως τρέχει κάτι άλλο;» προσπάθησε να αστειευτεί ο Νίκε.

Κάποιοι από τους καθηγητές τον χαιρέτησαν φιλικά, μία νεαρή γυναίκα πήγε και τον αγκάλιασε μάλιστα. Η Μία ήξερε ότι το διδακτικό προσωπικό του σχολείου εκτιμούσε τον αδελφό της· και ότι η πόρτα του ήταν ανοιχτή και για τους ενήλικες, παρ' όλο που κάτι τέτοιο δεν ανήκε επίσημα στα καθήκοντά του. Ήταν περήφανη που ο αδελφός της ήταν τόσο αγαπητός.

«Έφερα και την αδελφή μου μαζί. Ντρεπόταν να ανοίξει την πόρτα και να ορμήσει στην αίθουσα συνεδριάσεων αμέσως μόλις ήρθε. Να σας συστήσω. Από δω η Μία».

«Καλημέρα σας!» είπε η Μία κρύβοντας το κρουασάν πίσω από την πλάτη της και προσπαθώντας να χαμογελάσει. «Είναι πολύ ωραία που σας βλέπω όλους μαζεμένους εδώ. Μερικούς τους ξέρω μάλιστα από παλιά».

«Καλωσόριες, Μία!» Η διευθύντρια την κοίταξε με ένα πλατύ χαμόγελο και την έσφιξε στην αγκαλιά της. «Είμαστε

όλοι παρόντες λοιπόν», πρόσθεσε και έδειξε στη Μία μια άδεια καρέκλα. «Η Μία Πόχγιαβριτα ξεκινάει φέτος να εργάζεται κοντά μας ως ειδική παιδαγωγός. Κάποιους από την ομήγυρη πρέπει να τους ξέρει πολύ καλά από παλιά. Μία απόφοιτος του σχολείου μας που μας κάνει περήφανους!»

Η Μία κοίταξε την ομήγυρη. Πολλά πρόσωπα της ήταν άγνωστα. Τη Μάτιλα την αναγνώρισε αμέσως, καθώς και μία καθηγήτρια Βιολογίας, τον καθηγητή Ρωσικών, τον καθηγητή Θρησκευτικών και την καθηγήτρια Καλλιτεχνικών. Τι να σκέφτονταν αυτή τη στιγμή; Όπως να 'χε, τη χαιρέτησαν όλοι γνέφοντάς της φιλικά.

Να ήταν άραγε, όπως η διευθύντρια, περήφανοι για την παλιά τους μαθήτριά; Ή μήπως στα γερασμένα τους πρόσωπα υπήρχε κι ένα ίχνος πικρίας για τη ρουτίνα των τόσων χρόνων, που τους τη θύμιζε τώρα η ξαφνική εμφάνιση της Μίας; Ή μήπως ήταν υπεροψία, αμφιβολία για το κατά πόσο η Μία θα μπορούσε να αντεπεξέλθει στα νέα της καθήκοντα; Κάποιοι πιθανόν αναρωτιόνταν μάλιστα γιατί να ήθελε να ξαναγυρίσει εδώ.

Η διευθύντρια κάθισε στην κεφαλή του τραπεζιού.

«Παρ' όλη τη χαρά που νιώθουμε σήμερα καλωσορίζοντας στη συντροφιά μας τη Μία, δυστυχώς υπάρχουν – όπως ορισμένοι ήδη γνωρίζουν – και κάποιες δυσάρεστες ειδήσεις. Σήμερα το πρωί μου τηλεφώνησε ο πατέρας της Λάουρα Άντερσον. Η Λάουρα έχει εξαφανιστεί από το Σάββατο το βράδυ».

Ο Νίκε, που καθόταν στα αριστερά της Μίας, πήρε βαθιά ανάσα. Η Μία τον ήξερε αυτό τον ήχο. Έτσι ανέπνεε ο αδελφός της όταν του συνέβαινε κάτι δυσάρεστο.

Η διευθύντρια συνέχισε.

«Μια μεγάλη ομάδα μαθητών πήγε το Σάββατο το βράδυ στην παραλία. Εκεί αποχαιρέτισαν τις θερινές διακοπές με ένα μικρό πάρτι, όπως κάθε χρόνο. Έκτοτε η Λάουρα δεν έχει γυρίσει στο σπίτι της. Δε γνωρίζουμε αν σκόπευε να κολυπήσει μόνη της. Ωστόσο έγιναν εκτεταμένες έρευνες σε όλη τη θαλάσσια περιοχή γύρω από την παραλία».

Η διευθύντρια έκανε μια παύση, προσπάθησε να μετριάσει την ένταση των όσων έλεγε.

«Μόνο για λόγους ρουτίνας, να σας πω ότι δεν έχει βρεθεί το παραμικρό στοιχείο. Και φυσικά πιστεύουμε και ελπίζουμε ότι η Λάουρα σύντομα θα γυρίσει στο σπίτι της και ότι θα είναι μια χαρά. Ίσως απλώς να επισκέφθηκε κάποιον και να πέρασε τη νύχτα της εκεί».

Η Μία κατάλαβε τώρα γιατί η διάθεση που επικρατούσε στην αίθουσα ήταν τόσο συγκρατημένη. Προφανώς οι περισσότεροι ήξεραν ήδη για την υπόθεση – αυτά τα πράγματα μαθαίνονταν γρήγορα σε μια μικρή πόλη –, ίσως μάλιστα να είχαν βοηθήσει και στις έρευνες που έγιναν για να βρεθεί το κορίτσι.

Κρατούσε ακόμα το κρουασάν στο χέρι της. Μακάρι να μπορούσε να το αφήσει κάπου.

2 Το τυπικό μέρος της συνέλευσης είχε τελειώσει. Οι συνάδελφοι της Μία συζητούσαν τώρα σε μικρά πηγαδάκια. Κάποιοι έκαναν εικασίες για τη Λάουρα, άλλοι μιλούσαν για τα ταξίδια τους στις διακοπές τους. Η Μία παρακολουθούσε κάπως μπερδεμένη τον τρόπο που ο αδελφός της σέρβιρε σε κάθε καθηγητή κι από μια εκδοχή της περιοδείας του στη Λαπωνία, κομμένη και ραμμένη στα μέτρα του καθενός.

Απ' όσο ήξερε, ο Νίκε δεν είχε ξαναπάει στη Λαπωνία από τότε που πέθανε ο πατέρας τους, πόσο μάλλον να είχε φάει και ψάρια που τα είχε ψαρέψει μόνος του. Αλλά στο διδακτικό προσωπικό του Πάλοκασκι οι καλοκαιρινές περιοδείες του Νίκε φάνταζαν μυθικές. Την κοίταξε μερικές φορές σαν να της έλεγε: Μην τυχόν και ανοίξεις το στόμα σου τώρα. Έτσι κι αλλιώς όμως δε θα της περνούσε από το μυαλό να ανακατεντεί στις ιστορίες του – τουλάχιστον χαλάρωναν λιγάκι την τεταμένη διάθεση.

«Έλα, Μία, πάμε να σου δείξω το παλιό σου σχολείο και το καινούργιο σου γραφείο», είπε η διευθύντρια. Η Μία σηκώθηκε νευρικά από την καρέκλα της.

«Με την ησυχία σου, αδελφούλα. Δεν πρόκειται να σε βάλει τιμωρία αν δεν υπακούσεις αμέσως».

Ο Νίκε γέλασε κάτω από τα μουστάκια του, σηκώθηκε όμως κι εκείνος αμέσως. Ακολούθησαν ήσυχα ήσυχα τη διευθύντρια στο διάδρομο.

«Όλα είναι μια χαρά», είπε ο Νίκε και τσίμπησε τη Μία στο μάγουλο.

Η διευθύντρια την ξενάγησε γρήγορα στο κτίριο. Μια και η Μία ήξερε τους χώρους από παλιά, δεν άργησαν να τελειώσουν. Έτσι τους έμεινε περισσότερος χρόνος για να μιλήσουν για τον κώδικα συμπεριφοράς που ρύθμιζε το πλαίσιο συνεργασίας με το σχολείο. Η Μία έριξε μια κλεφτή ματιά στον αδελφό της, που ερχόταν πίσω τους. Ήταν παράξενα σιωπηλός και με το κεφάλι σκυφτό.

«Αυτές οι αξίες λοιπόν είναι οι κατευθυντήριες του σχολείου μας και θα πρέπει όλοι να τις αφομοιώσουν με τέτοιο τρόπο ώστε να ενεργούν και αναλόγως – ακόμα κι όταν τους σηκώνουν από το κρεβάτι τους περασμένα μεσάνυχτα».

Η διευθύντρια κοίταξε τη Μία και τον Νίκε σαν δασκάλα που ήξερε πολύ καλά ότι οι μαθητές της δεν την πρόσεχαν και γι' αυτό αποφάσισε να τους βάλει απροειδοποίητο διαγώνισμα.

«Και αυτό είναι το γραφείο σου, Μία».

Στέκονταν μπροστά σε έναν απρόσωπο χώρο με μια μεγάλη τζαμαρία.

«Μπορείς να το φτιάξεις και να το κάνεις λιγάκι πιο ζεστό. Ο αδελφός σου έχει μετατρέψει το δικό του, που βρίσκεται ακριβώς δίπλα, σε έναν πολύ φιλόξενο χώρο», πρόσθεσε. «Ορίστε και τα κλειδιά σου. Αυτό είναι της εξώπορτας, αυτό είναι το πασπαρτού κι αυτό εδώ είναι το κλειδί του γραφείου σου».

Η διευθύντρια έδωσε στη Μία το μπρελόκ και έβγαλε από την τσέπη της ένα χαρτί.

«Θα υπογράψεις, σε παρακαλώ, ότι τα παρέλαβες; Ευχαριστώ».

Η Μία έβαλε όπως όπως την υπογραφή της στο τσαλακωμένο χαρτί.

«Τώρα πρέπει να επιστρέψω στο γραφείο μου και να ελέγξω τα προγράμματα των τάξεων. Αν έχεις οποιαδήποτε απορία, μπορείς να έρθεις και να με ρωτήσεις ανά πάσα στιγμή. Ασφαλώς μπορείς να απευθυνθείς και στον αδελφό σου, τον Νίκλας. Από μένα είστε ελεύθεροι να πάτε σπίτι. Αύριο θα αρχίσουμε το τρέξιμο από πολύ νωρίς...»

Η διευθύντρια τους κοίταξε με το δυναμικό της χαμόγελο και έφυγε για το γραφείο των καθηγητών.

Ο Νίκε ξεκλείδωσε την πόρτα του γραφείου του. Η Μία κοίταξε μέσα με περιέργεια. Ο αδελφός της πράγματι είχε δώσει μεγάλη σημασία στη διακόσμηση: στα παράθυρα φωτεινές κουρτίνες Μαριμέκο με γραμμικό ρετρό μοτίβο, στο πάτωμα ένα μαλακό ολόμαλλο χαλί, γραφείο δεν υπήρχε, υπήρχε όμως ένας καναπές γεμάτος στοίβες χαρτιά. Στον τοίχο απέναντι από την πόρτα υπήρχε μία βιβλιοθήκη ξέχειλη από βιβλία και δίπλα της κρέμονταν μία ακουστική κιθάρα, μία ηλεκτρική κιθάρα και ένα γιουκαλίλι. Στη γωνία περίμενε μία μεγάλη μπάλα γυμναστικής, μπροστά στον καναπέ δύο τεράστια μαξιλάρια ιδανικά για άραγμα. Το μόνο παράταιρο ήταν τα ξεραμένα λουλούδια στο πρεβάζι του παραθύρου. Δίπλα στην πόρτα ήταν κρεμασμένα δύο έργα τέχνης σε έντονα χρώματα, που τραβούσαν το βλέμμα.

«Μαθητές τούς έχουν φτιάξει», εξήγησε ο Νίκε. Άναψε τον ανεμιστήρα κι αμέσως η Μία ένιωσε να τη φυσάει το δροσερό αεράκι.

«Δε μοιάζει καθόλου με το σπίτι σας», παρατήρησε η Μία και κάθισε στο ένα μαξιλάρι.

Ο ανεμιστήρας ήταν πραγματική απόλαυση – πολύ ευχαρίστως θα πετούσε και όλα τα ρούχα από πάνω της.

«Προτίμησες λοιπόν να βάλεις όλη σου τη δημιουργικότητα στη διακόσμηση του γραφείου σου».

«Μάντεψε γιατί».

Η Μία ήξερε το λόγο, δεν είχε όμως καμία όρεξη να αρχίσουν να θάβουν τη Σούσκι.

«Αλλάζουμε γραφεία; Σου δίνω πέντε ευρώ», αστειεύτηκε.

«Με δέκα είμαι μέσα».

«Έγινε».

«Τον ανεμιστήρα θα τον κρατήσω εγώ όμως».

«Αυτόν ακριβώς θέλω! Χωρίς ανεμιστήρα λεφτά δεν έχει».

«Ε, τότε η ανταλλαγή δεν μπορεί να γίνει...»

Ο Νίκε χαμογέλασε πονηρά.

Η Μία σηκώθηκε απότομα και πήγε στην πόρτα.

«Φρόντισες να πάρεις κι απ' αυτά, βλέπω». Ανοιγόκλεισε τα στόρια που κρέμονταν στην τζαμαρία που έβλεπε στο διάδρομο.

«Θα ήθελες να βλέπουν όλοι ποιος έρχεται και ποιος δεν έρχεται στον ψυχολόγο;»

Μάλλον όχι, σκέφτηκε η Μία. Ωστόσο η ίδια δεν είχε πάει ποτέ σε ψυχολόγο – παρ' όλο που της είχαν συστήσει πολλές φορές να το κάνει. Όχι επειδή είχε πρόβλημα αλκοολισμού ή καταθλιπτικές τάσεις, για άλλο λόγο.

Μπήκε στο καινούργιο της βασιλείο και άρχισε να σκέφτεται πώς να το διακοσμήσει. Το πρώτο πράγμα που έβαλε στη λίστα της ήταν ο ανεμιστήρας. Άνοιξε το παράθυρο, όμως ο αέρας που μπήκε απέξω ήταν ακόμα πιο ζεστός.

Στο δωμάτιο δεν υπήρχε υπολογιστής. Η Μία σκέφτηκε μήπως έπρεπε να ζητήσει από τη διευθύντρια να της δώσει ένα λάπτοπ. Την τελευταία φορά που είχε δουλέψει σε σχολείο, ως αναπληρώτρια μιας καθηγήτριας που είχε μείνει έγκυος, αναγκάστηκε να συμβιβαστεί με έναν παλιό υπολογιστή που βρισκόταν στο γραφείο των καθηγητών. Κατά βάθος θα ήταν καλύτερα αν το ίδιο συνέβαινε και τώρα. Η ζωή είναι πιο εύκολη όταν δεν είσαι διαρκώς εκτεθειμένος στη γοητεία του πειρασμού. Κάποια στιγμή στο μέλλον θα έπρεπε φυσικά να επιστρέψει στα κοινωνικά δίκτυα με τη σταθερή διαθεσιμότητά τους.

Κάθισε στην καρέκλα του γραφείου και ψηλάφισε κάτω από το κάθισμα για να βρει το μοχλό· η καρέκλα ήταν ρυθμιζόμενη πολύ χαμηλά. Πίεσε το μοχλό προς τα κάτω, τον τράβηξε προς τα πάνω, δεν κατάφερε τίποτα όμως. Σηκώθηκε εκνευρισμένη και πήγε στο παράθυρο. Αντίκρισε την υπέροχη θέα της πίσω πλευράς των κάδων σκουπιδιών.

Στο άνοιγμα της πόρτας εμφανίστηκε το κεφάλι του Νίκε.

«Μπορώ να περάσω;»

Πρόσφερε στη Μία ένα από τα ξεραμένα λουλούδια του.

«Καλωσόρισες στον καινούργιο σου χώρο!»

«Τα ξεραμένα φυτά κράτα τα για τον εαυτό σου».

«Μα είναι το τέλειο φυτό για το σχολείο: Κοιμάται στις διακοπές και ξαναξυπνάει με ένα καλό ντους. Αλήθεια, με λίγο νερό συνέρχεται από τη μια μέρα στην άλλη!»

Ο Νίκε ακούμπησε το λουλούδι στο πρεβάζι του παραθύρου και κατευθύνθηκε προς την καρέκλα της Μία. Ανέβασε το κάθισμα με μια αποφασιστική κίνηση.

«Πώς τα κατάφερες;»

«Magic hands».

«Α, μάλιστα. Δε μου λες, το κορίτσι που εξαφανίστηκε το ήξερες καλά;»

Ο Νίκε πήρε πάλι μια βαθιά ανάσα, ακριβώς όπως και προηγουμένως. Η Μία είχε τις κεραίες της στραμμένες πάνω του.

«Ήμουν σίγουρη! Ήταν ασθενής σου».

«Πελάτισσά μου ήταν. Δε λέγονται πια ασθενείς σήμερα».

«Τέλος πάντων. Σωστά το υπέθεσα πάντως».

«Η Λάουρα δεν είναι ο τύπος του ανθρώπου που θα το έσκαγε».

«Πιστεύεις λοιπόν ότι κάτι της έχει συμβεί;»

Ο Νίκε έμεινε για μια στιγμή σιωπηλός.

«Η Λάουρα είναι πολύ καλή μαθήτρια. Και με μεγάλο ταλέντο στο πιάνο. Μάλλον λιγομίλητη, θα μπορούσες να την πεις και ντροπαλή μάλιστα. Τα πάει όμως καλά με όλους».

«Τότε γιατί ήρθε και σε βρήκε;»

Ο Νίκε δεν απάντησε.

«Πες μου τι ξέρεις. Δεν είμαι μόνο αδελφή σου πλέον, είμαι και συνάδελφός σου τώρα και επομένως παύει να ισχύει το επαγγελματικό απόρρητο. Άλλωστε θα τύχει σίγουρα πολλές φορές να έχουμε κοινές υποθέσεις. Πελάτες, εννοώ».

«Το επαγγελματικό απόρρητο εξακολουθεί να ισχύει, αγαπημένη μου αδελφούλα, ακόμα και μεταξύ του διδακτικού προσωπικού. Επειδή είσαι εσύ όμως, θα σου πω μόνο το εξής: Ακόμα κι αν δε φαίνεται με την πρώτη ματιά, η Λάουρα είναι τρομερά προσηλωμένη στους στόχους της. Ξέρει τι θέλει. Τουλάχιστον αυτό δείχνει προς τα έξω. Μερικές φορές

μπορεί να γίνει έξαλλη για ασήμαντα πράγματα. Ωστόσο δεν πιστεύω ότι μου εμπιστευόταν πάντα τον πραγματικό λόγο».

Ο Νίκε σταμάτησε να μιλάει. Η Μία κοιτούσε έξω. Άκουσε ένα αυτοκίνητο να πλησιάζει και να σταματάει, κι αμέσως μετά μια πόρτα να κλείνει. Από κει που στεκόταν όμως δεν το έβλεπε.

«Την περασμένη χρονιά η Λάουρα άλλαξε πολύ», συνέχισε να λέει ο Νίκε. «Και όλοι οι άλλοι φυσικά, η αλλαγή της Λάουρα ήταν όμως πολύ ακραία...»

Η Μία κοιτούσε τον αδελφό της με απορία.

«Η εφηβεία, βλέπεις», της απάντησε. «Έλα τώρα, αφού τα ξέρεις αυτά. Φασαρίες με τους γονείς, παράλογες αντιδράσεις που οφείλονται στις ορμόνες και ούτω καθεξής».

«Πολύ αόριστα μου ακούγονται όλα αυτά».

«Η Λάουρα είναι κλασική περίπτωση. Από τη μια μέρα στην άλλη έκοψε τις μακριές της κοτσίδες και άρχισε να βάζει τα μάτια της με μαύρο μολύβι. Έλεγε ότι οι γονείς ήταν φοβερά αυστηροί και ότι τον τελευταίο καιρό την πίεζαν πολύ. Κυρίως ο πατέρας της. Για εκδίκηση διέκοψε τα μαθήματα πιάνου και σταμάτησε να διαβάζει για το σχολείο».

«Μα τότε κολλάει μια χαρά να μπούχτισε και να το 'σκασε!»

«Θεωρητικά ναι. Η Λάουρα όμως σαν να τα παρατηρεί όλα αυτά από απόσταση. Είναι τρομερά συγκροτημένη και ξέρει πολύ καλά ότι όλα αυτά είναι απλώς μια φάση που κάποια στιγμή θα περάσει. Ότι η ζωή σε λίγο μπορεί να αλλάξει».

Η Μία κοιτούσε τον αδελφό της που καθόταν στην καρέκλα του γραφείου και γυρνούσε αργά γύρω γύρω.

Τότε χτύπησε η πόρτα. Η Μία πήγε και άνοιξε.

Μπροστά της στεκόταν ένας άντρας γύρω στα εξήντα, αζύριτος, αναμαλλιασμένος, με μια παλιά καμπαρντίνα. Το βλέμμα του ήταν ζεστό και το χαμόγελό του φιλικό· θα μπορούσε να τον περάσει κανείς τόσο για ζητιάνο όσο και για κορυφαίο επιστήμονα.

«Κόρχονεν!» είπε έκπληκτη η Μία.

Ήξερε τον επιθεωρητή Κόρχονεν από παλιά, από τότε που δούλευε στην αστυνομία. Υπήρξε επικεφαλής πολλών ερευνών στις οποίες η Μία συμμετείχε συλλέγοντας πληροφορίες από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

«Καλημέρα, Μία. Μερικές φορές ξαναβλέπεις κάποιον πιο γρήγορα απ' ό,τι περίμενες».

«Ναι, και μάλιστα για κάτι δυσάρεστο. Αν και χαίρομαι που σε βλέπω, θα ήταν καλύτερα να μην είχαμε λόγο να ξανασυναντηθούμε», είπε η Μία και του έσφιξε το χέρι.

«Δε θα μπορούσα να το είχα πει καλύτερα».

Η Μία κοίταξε τον παλιό της συνάδελφο στα πανέξυπνα μάτια του και κατάλαβε πόσο πολύ της είχε λείψει. Ο Κόρχονεν ήταν από τους λίγους ανθρώπους που δεν της έσπαγαν τα νεύρα, ακόμα κι αν κάποιες φορές φαινόταν ιδιότροπος. Ως αστυνομικός ήταν πρώτης τάξεως, ως φίλος όμως ήταν πρώτης πρώτης πρώτης τάξεως. Μόλις πριν από λίγους μήνες και έπειτα από στενή συνεργασία, είχαν ξεσκεπάσει ένα κύκλωμα παιδόφιλων που δρούσε διαδικτυακά.

«Φοβάμαι πως ξέρω το λόγο που σε φέρνει εδώ. Μόνος σου ήρθες;»

«Η Λέχτολα είναι άρρωστη σήμερα. Και προς το παρόν έχουμε να κάνουμε μόνο με ανακρίσεις ρουτίνας».

«Μάλιστα. Από δω ο αδελφός μου, ο Νίκλας Πόχγιαβιρτα. Είναι σχολικός ψυχολόγος».

Ο Νίκε σηκώθηκε και έδωσε το χέρι του στον επιθεωρητή.

«Εσάς έψαχνα».

Ο Κόρχονεν έριξε ένα απολογητικό βλέμμα στη Μία.

«Μπορούμε να μιλήσουμε ιδιαιτέρως; Θα πρέπει να συζητήσουμε κάποια πράγματα σχετικά με τη Λάουρα Άντερσον».